

Sygn. akt II Ka 33/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Przemysława Rycaka

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r.

sprawy **M. L. (1)**

oskarżonego z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 października 2020 r. sygn. akt II K 271/20

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 33/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 października 2020 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 271/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**# **na korzyść**

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia, tj. błędne przyjęcie przez Sąd, że oskarżony prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą H. (...), kiedy to wskazana firma jest spółką z o.o., zaś oskarżony był jedynie jej prezesem do 1 sierpnia 2018 roku;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nawiązując do zarzutu wywiedzionego przez obronę w pkt I wniesionego środka zaskarżenia winno się pokrótce wyjaśnić, iż stosownie do treści art. 438 pkt 3 kpk, orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego</p>		

orzeczenia, przy czym na względzie mieć należy, iż w przywołanym przepisie chodzi nie o jakikolwiek błąd w ustaleniach faktycznych, ale tylko o taki, który dotyczy ustaleń przyjętych za podstawę orzeczenia – zatem, podobnie jak w przypadku obrazy przepisów postępowania karnego, chodzi o ustalenie hipotetycznego związku pomiędzy danym uchybieniem a treścią orzeczenia. W przypadku wyroku ustalenia faktyczne, na podstawie których Sąd wydaje orzeczenie dotyczą kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane przestępstwo. Błąd w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa ma miejsce wówczas, gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonych i prawidłowo ocenionych dowodów Sąd błędnie ustalił fakty. Wówczas ten błąd ma wpływ na treść orzeczenia, zaś ustalenia faktyczne są czynione pod kątem znamion strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa. Analogicznie do powyższych twierdzeń uznać zatem należy, iż błędem w ustaleniach faktycznych w powyższym kontekście nie będzie błąd dotyczący okoliczności (czy nawet ich pominięcie), które pozostają bez znaczenia czy to dla bytu danego przestępstwa czy też dla możliwości przypisania winy konkretnemu sprawcy.

Tymczasem, rzekomy błąd w ustaleniach faktycznych nakreślony przez skarżącego dotyczył właśnie ustaleń, które dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie były istotne. Wszak, dla wyczerpania przez oskarżonego ustawowych znamion zarzucanego mu czynu bez znaczenia pozostawał fakt, czy był on Prezesem spółki H. (...), która stanowi spółkę z o. o. czy prowadził działalność

gospodarczą pod tą nazwą, zarówno bowiem w pierwszym przypadku, jak i w drugim to on byłby podmiotem odpowiedzialnym za powierzone firmie przez pokrzywdzonych mienie. Co więcej – sam skarżący podnosząc ów zarzut nie zadał sobie na tyle trudu, by wykazać w jaki sposób przywołany przezeń błąd miał wywrzeć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia, ograniczając się do lakonicznych uwag natury ogólnej dotyczących istoty wskazanych pojęć. Traktowany zarzut wydaje się tym bardziej irracjonalny, biorąc pod uwagę, iż w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia jednorazowo Sąd Rejonowy, stosując swoisty skrót myślowy, użył sformułowania, iż M. L. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą H. (...), natomiast wielokrotnie na dalszych etapach uzasadnienia wskazywał, iż w rzeczonej spółce ten pełnił funkcję Prezesa. Nadto, skarżący wielokrotnie, w niemalże każdym stadium apelacji podkreślał, iż funkcję tę oskarżony piastował do dnia 1 sierpnia 2018 roku – co w ocenie Instancji Odwoławczej w ogóle nie było celowym, zwłaszcza przy zarzucie domniemanego błędu w ustaleniach faktycznych. Wszak, Sąd Rejonowy nie zakwestionował, jakoby oskarżony właśnie we wskazanej dacie zakończył współpracę z firmą (...). Niezależnie od powyższego nacisk na tę kwestię pozostaje niezrozumiały także wobec przyjętego przez zaskarżenie czasookresu czynu przypisanego oskarżonemu, który znacznie poprzedza deklarowaną datę, z którą M. L. (1) miał zaprzestać pełnienia funkcji Prezesa w podmiocie H.. Z kolei, okoliczność iż oskarżony blisko dwa lata po popełnieniu czynu stanowiącego przedmiot niniejszego

<p>postępowania, zakończył współpracę z rzeczoną spółką w żaden sposób nie mogła pozytywnie wpłynąć na ocenę jego postępowania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o: Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; Ewentualnie: Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec braku znamion przestępstwa opisanych w art. 17 § 1 pkt 2 kpk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u>, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk, poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadków P. T., E. L., W. R. i G. O., a także wyjaśnień oskarżonego, w sposób pozbawiony wnikliwości i zasad logicznego wnioskowania, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony w ramach naprawy gwarancyjnej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>zabrał urządzenie fitness drabina cardio i następnie je przywłaszczył, kiedy to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony nawet nie wszedł w posiadanie faktyczne powyższego urządzenia;</p> <p><u>Błąd w ustaleniach faktycznych</u> przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. błędne przyjęcie przez Sąd, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia drabiny cardio, kiedy to z treści okoliczności sprawy wynika, że dnia 23 listopada 2016 roku drabina została z siłowni prowadzonej przez (...), w celu wykonania naprawy gwarancyjnej, a więc oskarżony nie mógł wtedy działać umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim kierunkowym zmierzającym do przywłaszczenia urządzenia, który to jest konieczny do popełnienia przestępstwa opisanego w art. 284 § 2 kk;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ze względu na wzajemną interakcję przytoczonych powyżej zarzutów, Sąd Okręgowy uznał, iż dla zachowania czytelności i przejrzystości niniejszych pisemnych motywów wyroku, celowym będzie odniesienie się do nich łącznie.</p> <p>Konfrontując zarzuty apelacyjne o obrazie przepisów prawa procesowego stanowczo stwierdzić należy, iż te nie znalazły potwierdzenia w kontestowanym rozstrzygnięciu. Sąd drugiej instancji w pełni podzielił analizę i ocenę dowodów dokonaną</p>		

przez Sąd merytoryczny, który dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, ocenione swobodnie, lecz nie dowolnie, a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób pozbawiony luk logicznych, niejasności i sprzeczności. Nie ulega przy tym wątpliwości, że Sąd Rejonowy rozważył dowody w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu ze sobą oraz dokonał trafnego i słusznego wyboru, szczegółowo i przekonująco wskazując, które z nich zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności, a którym należy tego przymiotu odmówić i z jakich przyczyn.

W tym miejscu zauważyć wypada, iż ustanowiony obowiązek dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego dotyczy nie tylko Sądu orzekającego, bowiem także odwołujący, podnoszący ów zarzut, nie może ograniczyć się do prostego, subiektywnego zanegowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności nie powinny być obdarzone dowody niekorzystne dla oskarżonego. Ta metoda kwestionowania trafności zaskarżonego orzeczenia nie może być uznana za wystarczającą. Obowiązkiem skarżącego każdorazowo jest bowiem skuteczne wykazanie jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti w kontekście zasad wiedzy, w szczególności

logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego przy ocenie materiału dowodowego. Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście Sąd pomiął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II AKa 67/12).

Tymczasem, na kanwie przedmiotowej sprawy skarżący nie był w stanie skutecznie przekonać Instancji Odwoławczej o słuszności swoich przekonań wyrażonych w treści zarzutów, bowiem te, pomimo dość detalicznego uzasadnienia, nie zostały w logiczny i racjonalny sposób uargumentowane. Wprawdzie, kwestionując prawidłowość pierwszoinstancyjnego postępowania, apelujący wskazał jakich rzekomych uchybień w zakresie oceny dowodów tenże Sąd miałby się dopuścić, jednakże wywody sprowadzające się w istocie do zdyskredytowania całości obciążającego M. L. (1) materiału dowodowego i wyeksponowania przebiegu zdarzeń wykreowanego właśnie przez oskarżonego, nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Odwoławczego. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłyby sobie tego

oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsama ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem tak jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. W ocenie Instancji Odwoławczej, wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która pomimo dość rozbudowanej części motywacyjnej apelacji, nie została poparta żadnymi logicznymi i przekonującymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia omawianego zarzutu.

Z całą pewnością, kluczowymi dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazały się dowody z zeznań świadków w osobach pracowników Agencji (...), którzy byli bezpośrednio zaangażowani w transakcję z oskarżonym. Jednakowoż, jak słusznie zauważył Sąd merytoryczny, przedstawione przez świadków relacje były spójne, logiczne i konsekwentne (czego nie można już powiedzieć o wersji zdarzeń wykreowanej przez oskarżonego) oraz co najważniejsze - korespondowały z pozostałą częścią uznanego za wiarygodny materiału dowodowego. Z tej przyczyny, słusznie Sąd Rejonowy nie dopatrył się podstaw, by kwestionować przedstawioną przez świadków wersję zdarzeń. Znamiennym jest fakt, iż świadkowie ci byli dotąd osobami

obcymi nie znającymi M. L. (1), dlatego trudno przyjąć, by z jakichś przyczyn, zeznawali nieprawdę, wyłącznie po to, by pogrążyć oskarżonego. Co więcej - stanowiska Sądu Rejonowego w tym zakresie nie zdołał podważyć sam autor apelacji, który podejmując próbę zakwestionowania zeznań pracowników Agencji (...) nie wskazał nawet potencjalnych motywów, dla których przywołani świadkowie mieliby koloryzować czy przekłamywać stan faktyczny. Przedstawiony przez skarżącego tok dedukcji, jako nielogiczny, nie mógł znaleźć uznania w oczach Instancji Odwoławczej. Wszak, w treści uzasadnienia do wywiezionego zarzutu, obrońca oskarżonego wskazał, iż wskutek błędnej interpretacji zeznań świadków, Sąd merytoryczny niesłusznie przyjął, iż to M. L. (2) odebrał zareklamowaną przez nich drabinę cardio. Tymczasem, okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla wyczerpania przez oskarżonego ustawowych znamion przypisanego mu czynu. Wszak, jak wskazał Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia, dla ustalenia sprawstwa M. L. (1) kluczowy pozostaje fakt, iż ze względu na sprawowaną w spółce funkcję, to on był odpowiedzialny za to, iż drabina znalazła się w posiadaniu owej firmy celem dokonania jej naprawy, a następnie – analogicznie – to on zobowiązany był do jej zwrotu i to w określonym terminie 14 dni. Z kolei, faktu, iż oskarżony poczuwał się do tejże odpowiedzialności dowodzi ujawniona korespondencja mailowa pomiędzy nim a pracownikami Agencji (...). W zaistniałym stanie faktycznym, dla odpowiedzialności oskarżonego obojętne pozostaje czy wspomnianą drabinę odebrał on

osobiście, czy uczynił to któryś z jego pracowników – choć ta ostatnia wersja – jawi się jako mało prawdopodobna.

Analizując tę materię należy mieć na uwadze, iż wyjaśnienia oskarżonego podlegają takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód. Z tej więc przyczyny wiarygodność zaprezentowanej przez M. L. (2) relacji musiała zostać oceniona w kontekście wszystkich okoliczności, w szczególności zaś pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodów. I tak jak podważane przez skarżącego zeznania świadków były spójne i konsekwentne, tak wyjaśnienia oskarżonego uznać należało za nieszczerze. Skoro bowiem za wiarygodne uznano depozycje przywołanych w akapicie powyżej świadków, to w sytuacji gdy wersja zaprezentowana przez oskarżonego różniła się z wykreowanym przez nich obrazem zdarzeń, to analogicznie wiary odmówić należało depozycjom oskarżonego. Nie należy nadto tracić z pola widzenia, iż wprawdzie oskarżony konsekwentnie negował swoje sprawstwo, jednakże na każdym etapie niniejszego postępowania istotnie modyfikował prezentowaną linię obrony, wskazując najpierw, iż to inny pracownik odpowiadał za mienie Agencji (...), następnie powołując się na zadłużenie prowadzonej spółki, które to rzekomo uniemożliwiło mu dokonanie zwrotu cudzego mienia, a finalnie tłumaczył niewywiązanie się z umowy zapomnieniem. Na żadnym etapie postępowania logicznie nie wytłumaczył też tak znacznych rozbieżności w prezentowanych relacjach. Dlatego też, Sąd meriti biorąc pod uwagę wszelkie zgromadzone na rozprawie

dowody, w tym składane przez oskarżonego wyjaśnienia, dokonał ich krytycznej oceny, jednocześnie logicznie wykazując, dlaczego uznał je za dowód, który nie mógł wykazać braku winy M. L. (1) – zaś apelacja, nie podnosząc żadnych nowych okoliczności, które nie stanowiłyby przedmiotu rozważań Sadu niższej instancji, nie wykazała w przekonujący sposób, dlaczego owa ocena miałaby być uznana za nieprawidłową.

Reasumując całość powyższych wywodów stwierdzić należy, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i wbrew przekonaniom wyrażonym w uzasadnieniu wywiedzionego środka zaskarżenia, materiał dowodowy zebrany w toku niniejszej sprawy wykazał, iż M. L. (1) dopuścił się przypisanego mu w zaskarżonym orzeczeniu czynu.

Na tym etapie rozważań zaznaczyć należy, iż stosownie do treści art. 424 kpk, na naruszenie którego powołuje się skarżący, uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, przy czym w uzasadnieniu wyroku należy ponadto przytoczyć okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary oraz przy innych rozstrzygnięciach zawartych w wyroku. Jednocześnie jednak należy mieć na względzie, iż jak wskazuje się w piśmiennictwie, uzasadnienie wyroku powinno przedstawiać logiczny, sekwencyjny proces, na podstawie którego Sąd doszedł do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Dlatego też omówienie poszczególnych dowodów powinno

być uporządkowane w miarę możliwości chronologicznie, logicznie i przejrzyste. Ponadto, Sąd czyniąc ustalenia faktyczne, o jakich mowa w art. 2 § 2 kpk, powinien odnieść się do konkretnych dowodów w sprawie, a nie przedstawiać je w sposób sumaryczny i zbiorczy, co byłoby szczególnie rażące, gdyby zbiorczo powołane dowody pozostawały ze sobą w sprzeczności. Należy też w nawiązaniu do treści art. 410 kpk wskazać w uzasadnieniu wyroku wszystkie dowody istotne w sprawie i ocenić je zgodnie z wymogami płynącymi z treści art. 7 kpk.

I tak, w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia Sąd pierwszej instancji nie tylko prawidłowo i kompleksowo opisał dokonaną ocenę dowodów, ale także pochylił się bezpośrednio nad każdym przeprowadzonym w toku postępowania dowodem, wskazując czy ten w jego oczach zasłużył na wiarę i dlaczego, bądź z jakich powodów został mu odmówiony przymiot wiarygodności. Sąd Rejonowy analizując każde ze źródeł dowodowych kolejno, zachował zalecaną przez orzecznictwo chronologię, dzięki czemu zaskarżone uzasadnienie jest przejrzyste, czytelne i zrozumiałe. Sąd Rejonowy oceniając poszczególne dowody i wążąc ich wzajemne powiązanie, uczynił zadość wymogom jakie winno spełniać uzasadnienie wyroku, wobec czego wywody apelującego nie mogły znaleźć uznania w oczach Sądu Okręgowego, zwłaszcza iż pomimo przywołania art. 424 kpk w treści zarzutu, skarżący nie poświęcił tej tematyce chociażby jednego zdania w części motywacyjnej apelacji.

Jednocześnie, czyniąc niniejsze pisemne motywy wyroku kompleksowymi dodać należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego, bezzasadne było podnoszenie przez skarżącego równoległej obrazy art. 7 kpk i 410 kpk. Oczywistym pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

W takim stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanego powyżej zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, za niezasadny uznać należało również wywiedziony na jego podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, sprowadzający się do ustalenia sprawstwa oskarżonego. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest bowiem pogląd, iż jeśli Sąd meriti nie naruszył żadnego z przepisów ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, to brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 171/15).

Nadto, zgodnie z powszechnie akceptowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1974 roku w sprawie o sygnaturze akt II KR 114/74). Stanowiska przedstawione w powyższych judykatach w pełni zaaprobował także Sąd Okręgowy w Siedlcach, stwierdzając, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne i mocne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o:

Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

Ewentualnie:

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec braku znamion przestępstwa opisanych w art. 17 § 1 pkt 2 kpk;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności powyższych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył żaden ze wskazanych wniosków apelacyjnych.		
Lp.	Zarzut	
4.	<p><u>Obraza przepisów postępowania</u> mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 9 § 1 kpk i nieprzeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodu z zeznań świadka G. L. (1), który to był osobą odpowiedzialną za naprawę urządzenia z ramienia firmy (...) i zapewne posiada szczegółowe informacje co do przebiegu naprawy oraz podmiotu, który posiada urządzenie, co pozwoliłoby na ustalenie rzeczywistego sprawcy przywłaszczenia, a także potwierdzenie, że to nie oskarżony zabrał urządzenie cardio z siłowni prowadzonej przez (...), czego konsekwencją byłoby uniewinnienie oskarżonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do dalszych wywodów skarżącego wskazać należy, iż rozpoznający daną sprawę Sąd istotnie posiada inicjatywę dowodową i jest władny dopuścić i przeprowadzić dowody z urzędu, jednakże oczywistym jawi się, iż dotyczy to źródeł dowodowych, które z jakichś powodów są dla rozstrzygnięcia sprawy pomocne. A contrario, uznać zatem należy, iż</p>		

Sąd nie będzie wywoływał dowodów, gdy rozstrzygnięciu danej sprawy one nie służą lub z jakichś przyczyn przeprowadzenie owych dowodów byłoby niemożliwe, bądź znacznie utrudnione. Nadmierne, zbędne rozbudowywanie postępowania dowodowego prowadziłyby bowiem wyłącznie do tak niepożądanego stanu jakim jest przewlekłość postępowania. Z tej przyczyny, uznać należy, iż słusznie Sąd Rejonowy zaniechał przeprowadzenia dowodu z przesłuchania pracownika spółki (...). W istocie bowiem, wobec ujawnionego materiału dowodowego tak jednoznacznego w swojej wymowie, sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości, zatem dalsze rozbudowywanie postępowania dowodowego nie byłoby celowe i wiązałoby się ze znacznym i zbędnym upływem czasu. Tutaj, raz jeszcze przypomnieć należy, iż dla sprawstwa oskarżonego bez znaczenia pozostaje kto dokonał obioru sprzętu od pokrzywdzonych, a istotne znaczenie ma fakt, iż podmiotem odpowiedzialnym za naprawę i zwrot powierzonego mienia był M. L. (1).

Abstrahując od powyższego dodać nadto należy, iż do poczynienia ustaleń faktycznych nie przyczynił się dowód z wyjaśnień oskarżonego, a zatem Sąd Rejonowy nie przyznał wiary depozycjom oskarżonego, w których ten wskazał istnienie G. L. (2) i jego sprawstwa w zakresie czynu z art. 284 kk – co nie tylko potęguje siłę argumentu o niecelowości ewentualnego przeprowadzenia tego dowodu, ale wręcz nakazuje przyjąć, iż jego przeprowadzenie przejawiałoby brak logiki w toku dedukcji obranym przez

organ procesowy. Wreszcie – ze względu na fakt, iż sam oskarżony zeznawał przed Sądem Rejonowym, że od blisko trzech lat nie utrzymuje kontaktu ze wskazanym domniemanym byłym pracownikiem oraz nie posiada żadnej wiedzy co do miejsca jego pobytu, ustalenie tych danych przez Sąd byłoby co najmniej czasochłonne, jeśli nie niemożliwe.

Nic w tej mierze nie zmieniło się po wniesieniu apelacji, w której jej autor nie wskazał danych umożliwiających wezwanie i przesłuchanie tej osoby, nie sformułował takiego wniosku dowodowego. Zresztą przytoczony w apelacji fragment wiadomości mailowej – wbrew interpretacji obrony wskazywałby, że to właśnie oskarżony jest dysponentem przedmiotowej drabiny i naprawa jest dokonywana na jego zlecenie.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonego o:

Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

Ewentualnie:

Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec braku znamion przestępstwa opisanych w art. 17 § 1 pkt 2 kpk;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności
wywiedzionego zarzutu, na

uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych.		
Lp.	Zarzut	
5.	<p>Z daleko posuniętej ostrożności procesowej:</p> <p><u>Obraza przepisów prawa materialnego</u> w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 284 § 2 kk i uznanie oskarżonego winnym popełnienia tego czynu, poprzez przywłaszczenie urządzenia fitness dnia 23 listopada 2016 roku, kiedy to tego dnia urządzenie to zostało zabrane z siłowni (...) w ramach naprawy gwarancyjnej, co wyklucza istnienie w tamtym dniu działania umyślnego w warunkach zamiaru bezpośredniego kierunkowego i tym samym prowadzi do uznania, że Sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną czynu, nieadekwatną do stanu faktycznego sprawy;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut wywiedziony alternatywnie przez skarżącego okazał się niezasadny.</p> <p>Na wstępie tej części rozważań zauważyć należy, iż argumentując przywołany powyżej zarzut skarżący poczynił dość trafne uwagi o charakterze ogólnym dotyczące istoty przestępstwa przywłaszczenia, jednakże dokonał tendencyjnej, niewątpliwie nader korzystnej dla oskarżonego interpretacji tez wyjętych z doktryny i orzecznictwa w tym zakresie. Prawdą bowiem jest, iż czyn z art. 284 § 1 kk polega na umyślności</p>		

sprawcy i to wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego, ponieważ charakteryzuje go szczególne ukierunkowanie (dolus coloratus) – tj. zamiar postępowania z rzeczą jak właściciel. Jednocześnie, zamiar ten może urzeczywistnić się bądź w bezprawnym zatrzymaniu cudzej rzeczy na własność, np. przez odmowę zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrywanie bądź przekazanie tej rzeczy na własność osobie trzeciej (sprzedaż, zamiana, darowizna), bądź też na bezprawnym jej zużyciu, przerobieniu (wyrok SN z 14 listopada 2014 r., IV KK 101/14, LEX nr 1567487). Innymi słowy, zachowanie sprawcy polega na przywłaszczeniu cudzej rzeczy lub prawa majątkowego, a więc rozporządzeniu nimi przez włączenie do majątku swego lub innej osoby i powiększenie w ten sposób stanu posiadania swojego lub innej osoby. Natomiast paragraf 2 omawianego artykułu określa typ kwalifikowany przywłaszczenia, zwany sprzeniewierzeniem, ze względu na nadużycie zaufania związane z uzurpacją władztwa nad danym przedmiotem, który uzurpatorowi został powierzony przez właściciela lub posiadacza. W tym przypadku powierzenie mienia polega na przekazaniu władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem jej zwrotu. Wobec powyższego, oczywistym jawi się, iż samo zobowiązanie się sprawcy do zwrotu przywłaszczonego mienia, (a nawet późniejszy jego zwrot w sytuacji, w której wcześniej został uzewnętrzniony zamiar jego przywłaszczenia) nie wyłącza odpowiedzialności za dokonanie czynu z art. 284 § 2 kk. .

I tak, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego,

nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona opisanego powyżej czynu, przy czym zarówno przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna jak i jego opis są prawidłowe. Wszak, jak już wspomniano powyżej, ze względu na piastowaną funkcję M. L. (1) był osobą odpowiedzialną za odbiór rzeczy ruchomej własności Agencji (...) celem jej naprawy i był zobowiązany do jej zwrotu w przyjętym terminie, tj. 14 dni. Co więcej – w korespondencji mailowej ze świadkami oskarżony potwierdzał, iż do zwrotu tego się zobowiązuje, a zatem miał świadomość, iż taki obowiązek na nim ciąży. W tej sytuacji, dla ustalenia sprawstwa oskarżonego drugorzędne znaczenie miał fakt, czy dokonał odbioru osobiście, czy też w jego imieniu zrobili to pracownicy spółki (...). Słusznie bowiem Sąd merytoryczny przyjął, iż to jemu Agencja (...) powierzyła wadliwy sprzęt, a tym samym na niego przeniosła jego posiadanie. Z kolei, nie dokonując zwrotu owej ruchomości i zachowując tę we własnym posiadaniu, pomimo wezwań jej prawnego właściciela, oskarżony dysponował mieniem jak swoją własnością. Przekonania, iż takie a nie inne postępowanie z jego strony było wynikiem zadłużenia reprezentowanej spółki, nawet gdyby były zgodne z prawdą, nie mogły skutecznie przekonać organu procesowego o braku winy M. L. (1). Wszak, sytuacja finansowa sprawcy czynu z art. 284 § 2 kk nie może usprawiedliwiać jego zachowania wyczerpującego dyspozycję przywołanego przepisu, ani zwalniać go z odpowiedzialności karnej za jego popełnienie. Wręcz przeciwnie – przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego

<p>motywowane było zadłużeniem spółki (...) tylko potwierdziło, iż działał on w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Wówczas bowiem M. L. (1), dokonując odbioru powierzonego mu sprzętu, bez wątpienia zdawał sobie sprawę w jakiej kondycji materialnej jest prowadzona przezeń spółka, a zatem wiedział, iż zwrotu owego sprzętu nie dokona w określonym terminie, dopuszczając się w ten sposób przestępstwa sprzeniewierzenia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonego o: Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; Ewentualnie: Uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania wobec braku znamion przestępstwa opisanych w art. 17 § 1 pkt 2 kpk;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzonego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z wniosków apelacyjnych.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 października 2020 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 271/20.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek z art. 440 kpk, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----

6. Koszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

II
III

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 624 kpk.

Wobec faktu, iż oskarżyciel posiłkowy w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru, Sąd Okręgowy zasądził od M. L. (1) na jego rzecz kwotę poniesionych przez niego i należycie udokumentowanych kosztów związanych z jego ustanowieniem.

7. PODPIS